

Pojizerská bludička a zmrzlá ucha.

Jako návrat ztraceného syna. Tak nějak bych mohl začít úvod do reportáže o své účasti na cyklistickém orint'áku 25.ledna 2014 v okolí Bakova a Bělé pod Bezdězem. Návrat ztraceného syna proto, že jsem před více jak dvaceti lety opustil rodinu orientačních běžců se kterou jsem téměř čtvrt století, víkend co víkend bloudil s buzolou a mapou po lesích tehdy ještě Československé republiky...

A teď tu stojím opět na startu. Není to sice klasický orient'ák, ale je tu mapa, kolo, v terénu 11 kontrol a výzva jak tyto kontroly co nejrychleji v časovém limitu nalézt. Ne, nejsem tu proto abych se dral o přední místa jako za mlada zejména když mojim současným soupeřům zbývaly do narození tři roky když já v sedmnácti letech absolvoval svůj první orientační závod ještě na zelené map ,ale duch závodníka mne stále neopustil.

Na kole teď jezdím téměř každý den, letošní „zima“ nám cyklistům přeje a se sedmi sty najetými kilometry na horáku od počátku roku to nevidím jako problém.

Je pravda, že se trochu ochladilo a že se z tepla obyváku do třináctistupňového mrazu moc nechce, ale co, jseš přihlášeněj, nic tě nebolí, tak nebud' měkej.!

Mazácky dávám tři vrstvy oblečení které prokládám novinovým papírem bulvárního denníku blesk doufaje v teplo a bleskové rozhodování při práci s mapou, vše jistím iontovým nápojem ředěným slivovicí proti zamrznutí v lahvi a poslední vychytávkou v protimrazových opatřeních jsou dvoje ponožky a hrst pepře v prostoru mezi nimi, což je manželkou komentováno slovy: „To už Tě ani psi nenajdou! Ironická poznámka ze které je cítit obava o vyplacení mé životní pojistky.

Takže připraven a mohu vyrazit.

Trochu starostí mi dělá pouze narychlo zhotovený otočný mapník, který svou hmotností převyšuje mapníky soupeřů asi o jeden kilogram, ale nenechávám se tím deprimovat-však se ukáže, ocel je ocel!

Ze startu odjíždím opačným směrem než tři se mnou společně startující závodníci, což mne nijak nekonsternuje a uháním co to jde k lesu. Mrazivý vzduch a tato neuvážená rychlost způsobují značné slzení očí a já již asi 500 m po startu vidím, že nic nevidím a tak trochu krotím tempo a ostřím na mapu neboť se blížím ke své 1. kontrole číslo 11“. Tak tady bych ji určitě nečekal,“ hlásím po pětiminutovém

pátrání po 10 metrovém buku na okraji borovicového porostu, tak vysoko určitě ne !

Mám ale přeci jen větší štěstí než čtveřice startujících přede mnou, neboť

jsme u kontroly společně. Na sjezdu od kontoly trocha zmatků a je to

tady. První nechtěný kontakt staré prokřehlé tělesné schránky s nepříjemným

povrchem cesty. Naštěstí jen lehká odřenina a tak znova do sedla svého Šemíka vstříc

dalším kontrolám a nástrahám trati. Borci které jsem dojel na 1.kontrolu odbočují na

na křižovatce vlevo a jedou patrně na jedničku, já však neopouštím zvolenou

strategii 11-2-4-3 -5.... a jedu na druhou stranu. Co se týká orientace je to zatím

docela dobrý, největší problém vidím v tendenci nedojíždět

ke kontrolám a, odbočovat dříve .Je to asi tím, že se mi z hardisku dosud nevymazala

uložená měřítká map

1:10000 na kterých jsem před lety s orientákem končil. Snažím se na to soustředit ale moc se to nedaří, naopak ve snaze to trochu natahnout přejíždím čtvrtou kontrolu o 500m a po trojce pátrám pro změnu zase o 200 m dříve a tato nejistota včetně dohledávek křivých stromů, smrků s větvemi až na zem a podobně ze mne dělá spíš turistu než závodníka. Navíc mně zebe levá noha kterou jsem se probořil do zamrzlé kaluže a ani pepřem vyhřívané ponožky mi nejsou nic platné. Vzpomínám na teplo minulého víkendu kdy jsem v lesích sbíral Jidášova ucha a myšlenka, že dnes budou asi taky zmrzlá jako ta moje, je tvrdou realitou tohoto závodu.

Celkem snadno a bez problémů získávám razítko za průjezd bodově nejvíce hodnocené kontroly na úbočí Radechova ale nechávám se zde bohužel zlákat rychlou jízdou borce přede mnou a není z toho ideální postup, neboť se ke kontrole dereme větvemi přes vykácenou paseku ze zatáčky silnice.

Klíčový okamžik mého vystoupení na tomto závodě však nastává až o několik km dál a to změnou původního rozhodnutí, zcela vynechat kontrolu číslo jedna. A tak se zde zrodil asi ten nejpitoměší postup mezi kontrolami který se dal na tomto závodě vymyslet a realizovat - z kontroly č.8 na jedničku a dále na devítku. Následující scénář probíhá takto: Sjezd zledovatělým prd'ádem ze Šubrtova na hlavní silnici, vpravo kolem oplocení fabriky, přes koleje, rákosím a v cestě říčka Bělá kterou nutno překonat nejlépe suchou nohou. Tady končí sranda, ale štěstí je na mé straně, neboť, záhy nalézám dvě klády které tu tvoří jakýsi můstek po kterém se opatrně dostávám na druhý břeh. Dál je to pak jen azimut bez buzoly, na „t u š á k a“ - tuším, že tam ta kontrola někde je.

A byla, sice až na kopci - ob dvě vrstevnice, zato však dobře viditelná neboť k ní přijíždím ze zcela nelogického směru.

Následuje otočka. Ve své stopě zpět na kládu přes řeku, rákosím a přes železniční násep a hlavní silnici na druhou stranu údolí.

Tlačím kolo opět na tušáka, konečně začíná být teplo. Břeh je stále strmější a strmější začínám proklínat okamžik rozhodnutí pro tuto variantu postupu. Jsou to čtyři vrstevnice, ale informace o ekvidistanci mapa postrádá. V závěru stoupání se kolo nedá tlačit ani nést a tak ho tahnu za sebou jak chcípou kozu. K mé radosti vylézám na hranu údolí přímo u kontroly. Z nechápavých, udivených pohledů právě přijíždějících soupeřů usuzuji jejich doměňku, že jsem se tam asi zřítíl...

Jsem v cíli, čtvrt hodiny před skončením časového limitu, mám všechny kontroly a za sebou asi dvacet soupeřů..... Děkuji za krásný den pořadatelům.

Zážitky a pocity z letošní Pojizerské bludičky dal na papír Zdeněk Novák.